

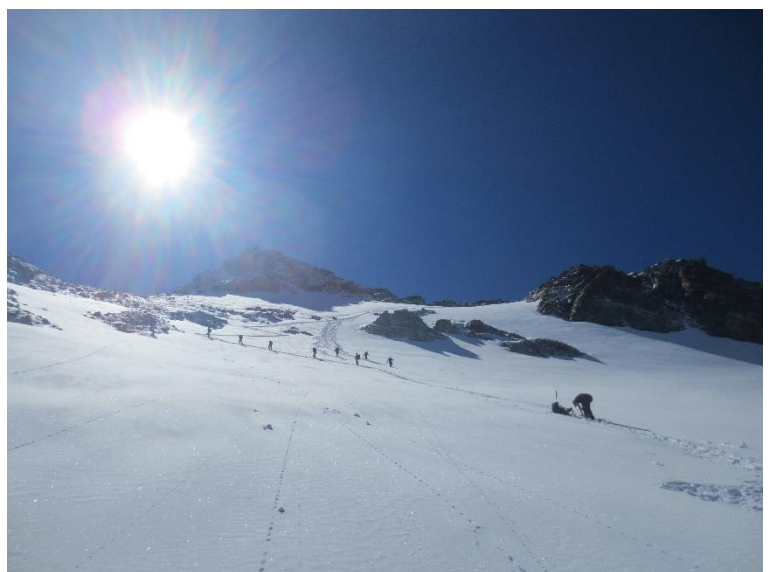
Beklimming Dreiländerspitze (3197m)

Na de uiterst lichte beklimming van de Breite Krone tijdens de overgang van de Heidelberger Hütte naar de Jamtalhütte in augustus 2014 gingen we nu voor de beklimming van de Dreiländerspitze (hier grenzen het Oostenrijkse Vorarlberg, het Oostenrijkse Tirol en het Zwitserse Graubünden). Dit is een van de bekende toppen uit het Silvrettag gebied. Toen we 's morgens wilden vertrekken vanuit de Jamtalhütte was het enorm slecht weer en zodoende was de weersvoorspelling uitgekomen. We bleven dus in ons bed liggen en stonden behoorlijk laat op (7u). Ik sprak er met een berggids en die zei me dat de Dreiländerspitze die dag inderdaad niet mogelijk was gezien het weer. Maar aangezien de ganse dag in de hut blijven zitten ook maar saai is zijn we toch op pad gegaan richting de Obere Ochsencharte. Deze Scharte verbindt de Jamtalhütte met de Wiesbadener Hütte en via deze loopt ook de route naar de Dreiländerspitze. Toen we halverwege de Jamtal gletsjer waren begon het enorm hard te sneeuwen, maar het zicht was nog redelijk. Ik spoorde alles en dat was behoorlijk zwaar. Toen we bijna aan de Scharte kwamen hadden we nog amper zicht, maar we bereikten deze toch nog. We moesten wel oppassen want we zagen enkele diepe gletsjerspleten. Op de scharte bleven we niet lang want het was er koud en er stond een felle wind. Via dezelfde weg dus terug naar de Jamtalhütte. Je kan je afvragen wat het nut ervan is om je in zulk weer op een gletsjer te begeven, maar laat het ons op jeugdige enthousiasme houden 😊

De dag erna was het schitterend weer en vermits we de weg reeds kenden tot aan de obere Ochsencharte was het eenvoudig deze te vinden. Door de sneeuw van de vorige dag was ons spoor op de gletsjer reeds volledig verdwenen en dus moest ik opnieuw alles sporen. Dit was nog steeds vermoeiend, maar het gaf me wel een goed gevoel te zien dat de andere touwgroepen hier handig gebruik van maakten. Toen we op de scharte kwamen zagen we reeds enkele touwgroepen op weg naar de Dreiländerspitze. Dit was logisch aangezien deze van de Wiesbadener Hütte kwamen en zodoende dus minder ver moesten gaan als ons. Ik spoorde verder over een steile sneeuwflank tot ik in het spoor kwam van de touwgroepen die van de Wiesbadener Hütte kwamen.

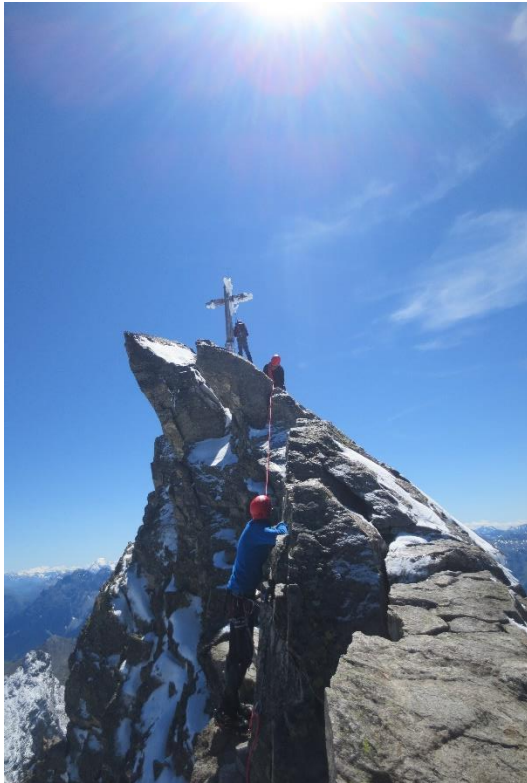
De Jamtalferner met de Obere Ochsencharte in het midden.

Touwgroepen op weg naar de Dreiländerspitze (midden).

Nu moesten we gewoon de sporen volgen tot we aan de rotsen kwamen. Ondanks de sporen bleef het goed uitkijken want het ging steil naar boven. Het eerste stuk op de rotsen ging nog behoorlijk

makkelijk, maar al gauw kwamen er enkele passages die behoorlijk luchtig waren. Hier keerden enkele touwgroepen reeds om, ookal omdat sommige rotsen nog wat verijsd waren. Toen we op de voortop kwamen moest het meest technische stuk nog komen. Het merendeel van de touwgroepen stopte hier omdat het laatste stuk er hun te moeilijk en te luchtig uitzag. Aangezien we elkaar daar goed konden zekeren gingen wij verder naar de top. Dit laatste stuk is enorm luchtig, maar er zijn voldoende grepen, hoewel soms erg klein, om je aan vast te houden. In schitterend weer stonden we alleen op de top van de Dreiländerspitze! Aan het topkruis hing nog wat ijs wat het geheel nog een alpinistisch gevoel gaf. Op deze top konden we genieten van prachtige vergezichten.

Topgraaf Dreiländerspitze

Top Dreiländerspitze

Als laatsten daalden we terug af, dit had als voordeel dat we van niemand anders stenen op ons zouden kunnen krijgen. Voorzichtig daalden we af over de rotsen waarbij we elkaar voldoende afzekerden. Toen we terug op de sneeuw kwamen ging het vlot vooruit, ookal omdat het eerste gedeelte behoorlijk steil naar beneden ging. We waren dan ook al snel aan het einde van de de Vermuntgletsjer. Nu ging het gemoedelijk tot aan de Wiesbadener Hütte alwaar we konden genieten in de zon van een fris smakend bier en de gedane beklimming.

Moeilijkheidsgraad: PD (I-II in rots)

Duur: 4u vanuit de Jamtalhütte en 2u vanop de top naar de Wiesbadener Hütte